

МІСТО ЖИВЕ, МІСТО БУДЕ ЖИТИ!

Чорнобиль і Славутич. Між цими двома географічними точками на карті — відстань у сім десятків кілометрів. Проте незримий зв'язок — напрочуд тісний і міцний: він сфокусував у собі минуле, сьогодення і майбутнє, з усіма своїми великими і малими проблемами, подіями і спогадами, радощами і прикрощами.

Мине небагато часу і ми перегорнемо останній аркуш календаря. Який він був, рік 1993-й! Що день прийдешній нам готує! Саме про це йдеться у розмові кореспондента «ВЧ» з головою виконкому Ради народних депутатів міста Славутича Володимиром УДОВИЧЕНКОМ.

— Володимире Петровичу, зовсім недавно депутати Верховної Ради України, знявши мораторій з вітчизняної атомної енергетики, однозначно відповіли на питання: працюватиме чи ні Чорнобильська та інші АЕС. Таким чином з'явилися певні гарантії, а відтак і перспективи у молодого міста енергетиків. Як сприйняли цю звістку славутчани?

— Зазначу, що після відомого рішення нашого парламенту, сталися великі зміни на краще, передусім, у поведінці, настрої людей. Ще місяць тому майже скрізь — вдома, на роботі, на вулиці, у транспорті — точилися розмови, які зводилися до одного: «А що нас чекає попереду»? І це зрозуміло, адже кожна людина хоче спланувати власне життя, забезпечити усім необхідним свою сім'ю, вивести, як мовиться, у світ діточок. Чого там говорити, кому охота працювати на «мертвому» об'єкті? І тому не випадково у багатьох з'являлася думка: чи не гайнути світ за очі у пошуках кращої долі?

Зараз же цю невизначеність і напругу знято і можна сміливо сказати, що ми вступили у новий етап свого життя — буття. Проте не слід це сприймати так, наче нам кинули кістку і ми заспокоїлися. Славутчани не трутні і не жебраки: кожен з нас, незалежно від віку і фаху, — в душі енергетик, бо все, що він робить сьогодні і ладен зробити завтра, спрямовано на забезпечення нормальних умов життя і праці тих, хто експлуатує Чорнобильську атомну. Тобто всі добре усвідомлюють велику відповідальність за доручену справу перед народом, перед всією українською державою. Бо більше не маємо права на помилку і тому ратуємо за безпечну роботу станції.

— Приємно почути таку реакцію. Але тоді виникає інше запитання:

де працюватимуть люди, адже місто росте, розвивається?

— Так, проблема зайнятості населення дуже актуальна і не вирішується за день-два. Славутич, як і кожне місто, нагадує великий живий організм, зі своїми особливостями, складностями тощо, але він неодмінно повинен мати (хочеться це комусь чи ні) своє обличчя, своє майбутнє. А майбутнє — це підостає покоління, це наші діти. Тобто, не маємо права допустити, аби вони розпочинали активну трудову біографію з 30-км зони, з роботи на атомній станції, це неприродно й антигуманно.

Отже, вже сьогодні керівники повинні дбати про забезпечення їх робочими місцями безпосередньо в Славутичі або його передмісті. Слід зазначити, що вже чимало робиться у цьому плані. Зокрема, нами, при активній допомозі Ради продуктивних сил Міністерства праці та кількох відомств України практично підготовлено програму зайнятості населення.

Серед її основних напрямків — визначення (разом з держадміністрацією Чернігівщини) і спорудження необхідних першочергових об'єктів для області. Причому плануємо водночас тісно

співробітництво з підприємствами і організаціями як державними, так і приватними.

Приміром, вже сьогодні підшукуємо місце для майданчика під електростанцію, пов'язуючи як її спорудження, так і експлуатацію з трудовими ресурсами Славутича. Крім того, є дуже перспективні розробки і за-

думи щодо появи суцільної фабрики з спеціалізацією пошиття робочого одягу, військової форми, чоловічих сорочок тощо. Майже готовий проект «Монокристал», де вироблятимуть плати для електронної промисловості. Певні надії покладаємо на подальший розвиток підприємства «Абрис», що спеціалізу-

ватиметься на випуску радіометричних та лазерних приладів. Йому, за нашими підрахунками, після введення всіх потужностей, знадобиться близько 250 спеціалістів високої кваліфікації.

— Ну добре, вважаємо, що цю проблему вирішено — всі працюють і співають. Але ж деє потрібно і голову прихилити, відпочити після трудового дня. Як з цим питанням? У місті я побачив нові багатопверхові будинки, що, даруйте, ніби опеньки повиростали...

— Влучне порівняння: наче гриби. І все це за останній рік, який видався дуже «врожайним» у плані будівництва саме житла. Незважаючи на те, що фінансування й досі ще не вирішено, а держава заборгувала нам зі свого бюджету мільярди, завдяки різноманітним кредитним та іншим ресурсам, спромоглися набагато перевершити власні плани.

Зокрема, нарешті довели до ладу медико-санітарну частину головного корпусу, що мав розчинити двері перед відвідувачами ще в 1989 році. Ця лікарня, розрахована на 300 ліжок, обслуговуватиме не лише чорнобильців і мешканців міста, а й жителів прилеглих районів.

Після вимушеної перерви у проведенні робіт в цьому напрямі, прогрес особливо помітний: незабаром здамо «під ключ» останній будинок (його так і не добудували посланці із Росії) у найстарішому в

місті Белгородському кварталі. У центрі будівально на очах росте Будинок торгівлі, а в новому мікрорайоні на днях відсвяткують новосілля одразу в двох помешканнях.

Нинішнього року також вдалося спорудити три 160-квартирні будинки, а на початку нового — з'явиться ще один. Це дозволить, врешті-решт взагалі відмовитися від гуртожитків у центральних кварталах міста. В перспективі, після забезпечення новими квартирами жителів Славутича, ми надамо житло мешканцям селища Лісного. Крім того, продовжуємо вести будівництво двох шкіл і двох дитячих комбінатів. Останні очікуються батьками з особливим нетерпінням, бо у місті на черзі до них понад 700 малюків.

— Що ж, давайте разом з вами порадіємо цим успіхам у розбудові міста. А тепер, дозволяйте, суто особисте запитання. Незабаром розпочнуться вибори до Верховної Ради України. Чи стартуватимете ви у цьому марафоні?

— Непросте запитання. З одного боку — наче б то і повинен це зробити: є певна програма дій, велике бажання стати у пригоді людям, а з іншого — зазнавши фіаско на попередніх виборах, ой як не хочеться вдруге, як мовиться, спізнати облизня. Річ у тім, що доведеться балатуватися по Іванківському виборчому округу, а там, звичайно, волітимуть висунути свого земляка, який би тільки і займався вирішенням проблем місцевого масштабу. Навіщо їм чужак? Відтак, відверто кажучи, поки-що нічого для себе остаточно не вирішив.

— І останнє запитання. Володимире Петровичу, дозволяйте поцікавитися, з яким настроєм голова міськвиконкому вступає у рік прийдешній?

— З оптимістичним. Таким уже вродився і мене вже не зміниш.

Тож хочу побажати своїм землякам взаєморозуміння і віри, щоб разом пережити кризу в усіх сферах нашого нинішнього життя. Особливо, духовну!

Валерій КУЗЕНКОВ

На фотографіях В. САВРАНА й О. САЛМИГІНА: кабінет мера — робоче приміщення; у новому мікрорайоні; місто будується [знімок 1988 р.].

